

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.006 van 4 september 2002
in de zaak A. 113.352/XIV-7462.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. ALLEMEERSCH,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 Brederodestraat 13

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van beweerde Iraanse nationaliteit, op 23 november 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 september 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 21 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 24 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 juni 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat B. ALLEMEERSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker, van beweerde Iraanse nationaliteit, komt op 13 januari 2001 in België binnen waar hij zich op 17 januari 2001 een eerste maal vluchteling heeft verklaard. Op 1 februari 2001 wordt aan verzoeker een beslissing betekend van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Op 1 maart 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf van 1 februari 2001.

1.2. Op 23 augustus 2001 verklaart verzoeker zich opnieuw vluchteling. Op 7 september 2001 wordt aan verzoeker een beslissing betekend van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 26 oktober 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf van 7 september 2001. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt :

“Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:
U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Teheran.

U zou op 13 januari 2001 in België zijn gearriveerd en u verklaarde zich een eerste keer vluchteling op 17 januari 2001. De onontvankelijkheidsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken werd op 1 maart 2001 in dringend beroep door de Commissaris-generaal bevestigd. U diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad van State, noch keerde u naar uw vaderland terug.

Op 23 augustus 2001 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Het relaas van uw tweede asielaanvraag luidt als volgt. U verklaart dat u al vanaf uw elfde lid was van de 'Bassij'. Enkele jaren later zou u adjunct-chef van de Bassij-afdeling Noord-Teheran zijn geworden. Tijdens uw legerdienst zou u in de entourage van Ahmad Mahdavi, de kabinetschef van parlementsvoorzitter Nouri, hebben gewerkt. In deze hoedanigheid zou u op de hoogte zijn geraakt van de corruptie waaraan Mahdavi zich schuldig maakte. Samen met enkele anderen zou u het plan hebben opgevat deze corruptie uit te pluizen en openbaar te maken. Eén van de personen die samen met u informatie over de corruptie en drugshandel verzamelde zou in opdracht van Mahdavi zijn vermoord. Midden jaren negentig zou Mahdavi u aangesteld hebben om te werken voor zijn bedrijfje dat geconfisceerde goederen terug op de markt bracht. U zou echter al snel hebben gemerkt dat ook hier Mahdavi niet de geijkte procedures volgde en de zaak misbruikte voor eigen geldgewin. In reactie hierop zou u via tussenpersonen informatie hierover hebben verspreid, wat er toe zou hebben geleid dat Mahdavi niet verkozen werd als volksvertegenwoordiger.

In 1997 zou u de opdracht hebben gekregen gedurende een week chauffeur te zijn voor de Syrische delegatie voor de op dat moment gehouden conferentie van Arabische landen. Tijdens deze week zou u op een vrij moment met de dienstwagen twee onbekende meisjes hebben vervoerd. Een zeker M. zou u dit, verwijzend naar de geldende islamitische voorschriften, hebben kwalijk genomen. Hij zou u vanaf dan hebben afgeperst, niet alleen omwille van de vermelde overtreding maar ook omwille van het feit dat hij wist dat u informatie over Mahdavi verzamelde. Hij zou dit niet aan Mahdavi vertellen zolang u hem steeds de gevraagde som geld zou overhandigen. Enige tijd later zou u zijn ontvoerd door enkele personen die u tijdens de drie dagen dat ze u gevangen hielden zouden hebben bedreigd omdat u volgens hen geheime informatie had openbaar gemaakt. Na uw vrijlating zou een vriend u hebben aangeraden het land te verlaten. U zou besloten hebben te vluchten.

Dient evenwel te worden opgemerkt dat aan uw relaas zoals u (in) het tijdens uw tweede asielaanvraag weergeeft geen geloof kan worden gehecht. In het kader van uw eerste asielaanvraag repte u met geen woord over uw samenwerking met Mahdavi en over de politiek geïnspireerde activiteiten die u tegen hem ondernam. Dit is zeer merkwaardig aangezien dit in uw tweede asielaanvraag plots de aanleiding is van uw problemen en uw vlucht uit Iran. Evenmin legde u gedurende uw eerste asielaanvraag een verband tussen Mahdavi en M.: u verklaarde toen dat u simpelweg door M.-een privé-persoon waarvan u slechts in België zou vernomen hebben dat hij lid was van het Ministerie van Informatie- werd afgeperst omwille van het voorval met de onbekende meisjes. De versie die u tijdens uw tweede asielaanvraag schetst is volledig anders, nl. dat u werd afgeperst omdat M. op de hoogte was van uw speurwerk naar de activiteiten van Mahdavi. Het feit dat u tijdens de verhoren in uw tweede asielaanvraag uw problemen in een geheel ander kader plaatst waardoor de gebeurtenissen geen betrekking meer hebben op privé-personen maar op hoogwaardigheidsbekleders binnen het regime en waardoor deze problemen eveneens een totaal verschillende oorsprong hebben, komt uiterst ongeloofwaardig over. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u inderdaad niet alles heeft verteld tijdens uw eerste asielaanvraag. Als reden hiervoor geeft u op dat u schrik had dat zulke gewichtige informatie niet confidentieel zou blijven en negatieve gevolgen zou kunnen hebben voor uw familie in Iran. Deze uitleg is niet afdoende. Door het indienen van een asielaanvraag maakt u immers kenbaar dat u de bescherming van de Belgische autoriteiten wenst in te roepen. Dit rijmt echter niet met uw verklaring dat u de Belgische asielinstanties wantrouwd en bijgevolg de ware toedracht van uw vertrek niet heeft uiteengezet.

Naast de sterk verschillende context waarin de opeenvolgende versies van uw asielrelaas zich afspelen dient te worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen wat betreft uw ontvoering en daaropvolgende vlucht uit Iran sterk van elkaar afwijken.

Zo zegt u de ene keer dat u na uw vrijlating nog één nacht in Teheran bleef (verhoorverslag dringend beroep tweede asielaanvraag, p. 10) terwijl u de andere keer verklaart nog drie dagen in de stad te zijn gebleven (eerste asielaanvraag, p. 4). Evenzo meent u tijdens uw eerste verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u één nacht in gevangenschap diende door te brengen en verklaart u tijdens al uw latere verhoren dat dit drie dagen waren.

Voorgaande opmerkingen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw vluchtrelaas. Uw asielaanvraag is bijgevolg onontvankelijk. De door u voorgelegde nieuwe documenten zijn niet van die aard dat ze bovenvermelde appreciatie kunnen wijzigen aangezien ze enerzijds (wat de eigendomsakte van uw huis, bewijs van arbeid en boekje van burgerlijke stand betreft) enkel handelen over uw identiteit en economische situatie en anderzijds (de convocatie en de brief waarmee de universiteit uw broer uitsluit) slechts copies zijn waarvan, rekening houdend met bovenstaande opmerkingen, de authenticiteit kan worden in twijfel getrokken.”.

2. Over de ontvankelijkheid.

Overwegende dat de tweede verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid ratione temporis opwerpt; dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de bestreden beslissing aangetekend werd verzonden naar verzoeker op 26 oktober 2001; dat kan aangenomen worden dat verzoeker deze zending voor ontvangst heeft getekend op 27 oktober 2001; dat het op 23 november 2001 aangetekend verzonden verzoekschrift derhalve tijdig werd ingediend; dat de exceptie van onontvankelijkheid ratione temporis niet kan aangenomen worden;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert :

“V. 1. Eerste middel: schending van de Wet van 15 december 1980 en van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, ook gekend als de Conventie van Genève

Steunend op artikel 52 van de Wet van 15 december 1980 heeft de Commissaris-Generaal verzoekers asielaanvraag afgewezen op de grond dat deze bedrieglijk is. De Commissaris-Generaal beroept zich hierbij op de ‘sterk verschillende context waarin de opeenvolgende versies van [verzoekers] asielrelaas zich afspelen’ alsmede op het feit dat zijn opeenvolgende verklaringen wat betreft zijn ontvoering en daaropvolgende vlucht uit Iran van elkaar afwijken.

In eerste instantie verwijt de Commissaris-Generaal aan verzoeker dat zijn verklaringen afgelegd in de loop van de behandeling van zijn twee respectieve asielaanvragen van elkaar afwijken. Verzoekers uitleg als zou dit te wijten zijn aan de angstige, verwarde en onevenwichtige toestand waarin hij verkeerde op het moment van zijn aankomst in België werd afgewimpeld met het argument dat ‘door het indienen van een asielaanvraag (..) [verzoeker] immers kenbaar (maakt) dat [verzoeker] de bescherming van de Belgische autoriteiten wenst in te roepen. Dit rijmt echter niet met [verzoekers] verklaring dat [hij] de Belgische autoriteiten wantrouwde en bijgevolg de ware toedracht van [zijn] vertrek niet heeft uiteengezet’.

Nochtans zijn de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag niet tegenstrijdig met die in zijn tweede procedure. Verzoeker is enkel kariger geweest in het aanbrengen van feiten die zijn preciaire situatie in zijn thuisland moesten aantonen.

In het bijzonder heeft verzoeker in zijn eerste verhoor wel degelijk vermeld dat hij gewerkt heeft voor de heer MAHDAVI, parlementslid en voormalig kabinetschef van de parlementsvoorzitter, in tegenstelling tot wat de Commissaris-Generaal beweert. Het

is wel correct dat verzoekers verklaring geen vermelding bevat over MAHDAVI's corrupte en criminele netwerk van onwettige verhandeling van door de overheid geconfiscieerde goederen. Niettemin heeft verzoeker wel duidelijke verklaringen afgelegd over de afpersing door de heer m. die verzoeker om religieuze en politieke redenen voortdurend bedreigd, gechanteerd en opgejaagd heeft en die in directe relatie stond met verzoekers conflict met de heer MAHDAVI.

Dat verzoekers verklaring niet specifiek is, is in eerste instantie te wijten aan de omstandigheden waarin verzoeker in België is aangekomen en door de procedure is geleid.

Verzoeker is op 13 januari 2001 aangekomen in ons land, na een lange tocht georganiseerd door mensensmokkelaars, eerst op de achterbank van een auto en later opgesloten in een vrachtwagencontainer. De dagenlange tocht door de Iraanse en Turkse bergen door mediterrane Europa heen, in mensonterende omstandigheden, heeft verzoeker volledig uitgeput. De angst voor zijn eigen veiligheid maar vooral die van zijn familie die hij heeft achtergelaten, de onzekerheid over welke wending zijn leven in een nieuw land nu zou nemen en de vrees dat handlangers van de Iraanse maffia voor dewelke de heer MAHDAVI zo belangrijke diensten leverde hem zouden opsporen heeft de fysieke en psychische weerstand van verzoeker volledig gebroken. Verzoeker was nog slechts een schim van de persoon die hij vroeger was, de beloftevolle jonge ingenieur, zoon van een bekende en welvarende Iraanse familie.

De angst van verzoeker voor de Iraanse maffia is niet onrealistisch. Ons land is als centraal kruispunt van Europa, met een niet altijd even performante rechtshandhaving door politie en justitie, zijn relatieve goedkopere levenskost en hoge levensstandaard en zijn nabijheid bij alle grote steden en havens van Europa een uitverkoren verblijfplaats voor deze criminele netwerken. De handel in door de overheid geconfiscieerde goederen die door mijn verzoeker aan de kaak is gesteld en in de openbaarheid gebracht leidt niet voor niets meermaals naar de haven van Antwerpen of naar Luikse en Brusselse wijken. Verzoeker was terecht op zijn hoede.

Het is begrijpelijk dat verzoeker uit angst niet alles heeft vermeld.

Dat de Commissaris-Generaal geen enkele rekening houdt met de labiele toestand van verzoeker is dan ook bijzonder te betreuren. Nochtans zou een evaluatie van de geestestoestand van verzoeker wellicht meer hebben aangetoond dan de oppervlakkige elementen waarop de Commissaris-Generaal zich beroept. Deze laatste zou toch moeten weten dat het vaak de economische vluchtelingen zijn die goed uitgerust met een uitgebreid verhaal en voldoende gewapend tegen de peilingen naar contradicties verschijnen voor het interview, niet de echte vluchtelingen.

Hoe kan men verwachten van vluchtelingen die nog maar enkele dagen uit voor hen bijzonder traumatiserende omstandigheden hun huis, werk en familie, hebben verlaten met slechts de kleren die men aanheeft en een uiterst penibele tocht hebben ondernomen naar een onbekende bestemming, dat zij fris en monter zonder enige angst noch onzekerheid een volledig coherente verklaring afleggen?

De methode die de Dienst Vreemdelingenzaken en de Commissaris-Generaal hanteren om de kandidaat-vluchtelingen te screenen laat weliswaar een bijzonder snelle afhandeling van de bij hen aanhangig gemaakte zaken toe, maar gaat volledig aan zijn doel voorbij, namelijk die mensen uit te filteren die werkelijk onder het bedoelde in artikel 1 A van de Conventie van Genève vallen.

Het bijna onmiddellijk verhoren van de kandidaat-vluchteling, getuigt van weinig besef in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken van de ernstige invloed die een trauma op de capaciteit tot verweer en verklaring van de vluchteling. Het onafhankelijke Overlegcentrum Integratie Vluchtelingen (OCIV) heeft dan ook terecht de aanpak van de bevoegde diensten aan de kaak gesteld (zie o.m. 'Snelheidsdrang bedreigt kwaliteit asielprocedure', De Morgen, 9 november 2001).

Hetzelfde OCIV laakt trouwens het grote vertrouwen dat de bevoegde diensten stellen in de vaak onopgeleide tolken. Reeds geruime tijd wijzen vluchtelingenorganisaties de bevoegde diensten op indicaties dat talloze tolken samenwerken met mensensmokkelaars, goede 'verhalen' verkopen voor grof geld, vertalingen geven die niet stroken met de waarheid om redenen van animositeit jegens de asielzoeker (wegens etnie, religie en zo meer) of gewoonweg hun plicht op bijzonder grove wijze verzuimen door de vertaling op uiterst nonchalante wijze te voeren.

Ook in de eerste asielprocedure van verzoeker was reeds sprake van een - minstens uiterst onnauwkeurige vertaling door een weinig betrouwbare tolk. Verzoeker

werd bijna anderhalve dag lang verhoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, nauwelijks enkele etmalen na zijn aankomst, en moest toezien hoe door de tolk verklaringen van meer dan enkele minuten slechts door één zin werden vertaald. De vertaler had duidelijk niet de intentie een gedetailleerde vertaling weer te geven, maar heeft zich simpelweg beperkt tot samenvattingen. Bovendien was de tolk Franstalig en was de Nederlandstalige ambtenaar weinig op zijn gemak in de Franse taal (zie ook het dringend beroep, aangetekend in naam van verzoeker door Mr. Coel op 12 september 2001).

Op de koop toe blijken de vertalingen van zeer dubieuze kwaliteit geweest te zijn. Zo is in de eerste en de tweede beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken - van respectievelijk 1 februari en 7 september 2001 - constant sprake van een zekere 'Fekri', terwijl het hier ging om de -voor ingewijden nochtans niet onbekende generaal FADAKAR. Ook de parlementsvoorzitter van Iran, de heer NOURI, wordt in de eerste beslissing genoemd als de heer 'Novri'. Voor eenieder die enige kennis van de Iraanse politiek heeft een wel bijna lachwekkende vergissing. Op de koop toe bleef het beroep van verzoeker - bouwkundig ingenieur -in de eerste procedure onvertaald. In de eindbeslissing wordt dan weer vermeld dat verzoeker zou verklaard hebben dat de heer ASHRAFI zou zijn vermoord, terwijl verzoeker enkel verklaard heeft dat de betrokken persoon vermist is.

Het hoeft dan ook geen betoog dat de laakbare houding van bepaalde tolken en in het algemeen de weinig structurele wijze van verhoren - in het bijzonder in de eerste procedure - een ernstige vertekening van de verklaring van verzoeker hebben gegeven. De daaruit voortvloeiende conradicties kunnen hem dan ook niet toegerekend worden. In het bijzonder heeft verzoeker steeds ontkend ooit te hebben verklaard dat hij slechts één nacht in gevangenschap heeft doorgebracht en na zijn vrijlating slechts één nacht in Teheran is gebleven, zoals vermeld in de eindbeslissing, terwijl dit telkens drie nachten waren. Reeds tijdens de procedure heeft verzoeker dit kenbaar gemaakt. Het is zeer waarschijnlijk dat ook hier vertalingsproblemen zijn opgetreden.

Daar waar de schending van de wet van 1980 en van de beginselen van behoorlijk bestuur in de eerste procedure niet meer kunnen aanleiding geven tot een(s) schorsing, resp. nietigverklaring van negatieve beslissingen in de eerste procedure, kunnen zij wel nog op relevante wijze aantonen dat de weergave van verzoekers verklaring onvolledig, bij momenten zelfs ronduit foutief waren.

Bijgevolg kon de Commissaris-Generaal door zich uitsluitend te baseren op de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker in zijn eerste en tweede procedure niet in alle redelijkheid oordelen dat verzoekers tweede aanvraag bedrieglijk was. In het bijzonder kan uit de tegenstrijdigheid over het aantal nachten dat verzoeker in gevangenschap, resp. in Teheran na zijn vrijlating heeft doorgebracht, niet zomaar afgeleid worden dat zijn hele aanvraag op bedrog was gesteund.

De onzorgvuldige verhoren en vertalingen in de tweede procedure geven ook op zichzelf genomen aanleiding tot schending van de aangehaalde wet- en verdragsbepalingen. Men kan een asielaanvraag immers niet afwijzen op de grond dat deze bedrieglijk was, wanneer de kandidaat steeds duidelijk, omstandig en gedetailleerd zijn relaas heeft gedaan en herhaald (R.v.St. 28 oktober 1997, nr. 69.217, R.D.E. 1997, 95, p. 551).

Tot slot heeft de Commissaris-Generaal nagelaten alle bewijsmateriaal in overweging te nemen.

In eerste instantie waren er het identiteitsbewijs, de foto's van familie en familiewoning, het bewijs van tewerkstelling als bouwkundig ingenieur en directeur en de eigendomsakte van een huis die de verklaring van verzoeker dat hij uit een zeer welvarende familie afkomstig was dienden te steunen. Deze verklaring was van g(r)oot belang teneinde de verdenking een economische vluchteling te zijn te ontkrachten.

Van deze stukken werd door de Commissaris-Generaal geoordeeld dat zij diens appreciatie van de zaak niet konden wijzigen gezien zij enkel over zijn identiteit en economische situatie handelden. Nochtans had de Dienst Vreemdelingenzaken in verzoekers eerste procedure zijn aanvraag geweigerd omdat hij geen bewijzen had kunnen voorleggen van zijn identiteit en familiale situatie. Bovendien kan niet ontkend worden dat het bewijs leveren dat men een zeer welvend leven in zijn thuisland heeft achtergelaten toch wel bijzonder relevant is in het kader van de evaluatie van de oprechtheid van een asielaanvraag.

Vooraf in het perspectief van het eindoordeel van de Commissaris-Generaal als ware zijn aanvraag 'bedrieglijk', is het een bijzonder bittere ervaring voor verzoeker om te moeten toezien dat dit bewijs niet als ongeloofwaardig wordt bestempeld maar eenvoudigweg naast zich wordt neergelegd.

De Commissaris-Generaal heeft aldus haar eindoordeel geveld zonder zich af te vragen waarom een welvarend ingenieur van 30, opvolger van een groot en economisch bijzonder sterk familiebedrijf zo maar overhaast zijn land verlaat.

Aanvullend was er enerzijds de convocatie van verzoeker om zich te melden voor verhoor in Teheran en anderzijds het bevel waarbij zijn broer om religieuze redenen uit de universiteit werd gezet. Dit stuk staafde de stelling van verzoeker dat zowel hijzelf als zijn ganse familie onder druk werden gezet.

Ook deze stukken werden door de Commissaris-Generaal niet in overweging genomen. Volgens de eindbeslissing waren zij copies waarvan de authenticiteit in twijfel wordt getrokken. Deze documenten waren inderdaad per telefax verstuurd door zijn familie. De originelen zijn per post verstuurd maar hebben verzoeker nooit bereikt. Dit is geen verrassing gezien het regime in Teheran de briefwisseling van politieke dissidenten nauwkeurig screent. Men kan zich afvragen hoe een echte politieke vluchteling geacht moet worden originele arrestatiebevelen en dergelijke meer uit het land te smokkelen wanneer hij moet vluchten voor zijn leven.

De Commissaris-Generaal, door aldus te oordelen over het bewijs aangereikt door verzoeker, heeft in bijgevolg beslist dat politieke vluchtelingen een onmogelijk te leveren bewijs moeten leveren. In zekere zin is het een absurde Catch-22: om als politiek vluchteling erkend te kunnen worden, moet men bewijzen dat men vervolgd werd door het aanbrengen van documenten, maar anderzijds kan het aanbrengen van dergelijke documenten dan weer leiden tot afwijzing op de grond dat échte politieke vluchtelingen geen tijd hebben om zulke documenten mee te nemen op hun vlucht.

Tot slot heeft de Commissaris-Generaal zelfs radicaal één bewijsstuk genegeerd.

Verzoeker had tijdens zijn laatste verhoor toestemming gekregen om bijkomende stukken neer te leggen. Op 22 oktober heeft verzoekers raadsman hierop een verklaring van Mevrouw VERRECAS, namens de vluchtelingenorganisatie AZIZ 'Asielzoekers Integratie Zemst' - per telefax verstuurd naar het Commissariaat-Generaal.

In deze verklaring licht Mevrouw Verrecas de visie van AZIZ op de situatie van verzoeker toe, waarbij zij beklemtoont dat de organisatie zeer sterk gelooft in verzoekers oprechtheid. Mevrouw Verrecas getuigde in de verklaring van haar contacten met de familie van verzoeker en de moeilijkheden om bewijsmateriaal tot in België te krijgen. Tot slot heeft zij de verklaringen van verzoeker toegelicht, gebaseerd op haar eigen gesprekken met verzoeker - Mevrouw Verrecas heeft zich een basiskennis van het Farsi eigen gemaakt, verzoekers moedertaal - en uit vrees dat de tolken onvoldoende hebben uitgelegd wat verzoeker al zovele malen precies had willen zeggen.

Dit bewijsstuk was dus van groot belang. Het bevat een objectieve en neutrale evaluatie van het dossier door iemand met heel wat ervaring en kennis ter zake. Bovendien is de organisatie AZIZ karig met dergelijke uitdrukkelijke steun voor kandidaat-vluchtelingen. Hoewel de organisatie in principe elke vluchteling die in Zemst verblijft wil steunen, worden dergelijke verklaringen slechts hoogst zelden afgeleverd en dit zeker niet ten gunste van de overgrote meerderheid van economische vluchtelingen.

Bovendien heeft de Commissaris-Generaal akte genomen van het stuk. Verzoekers raadsman heeft een telefax-ontvangstbewijs en het Commissariaat heeft telefonisch bevestigd dat het stuk in het dossier was opgenomen.

Het is dan ook onbegrijpelijk en onredelijk dat op de inhoud van het stuk niet geantwoord wordt en met de aanwezigheid ervan totaal geen rekening werd gehouden in de afweging van de eindbeslissing.

Om al deze redenen schendt de eindbeslissing de Wet van 15 december 1980, in het bijzonder artikel 52 op grond waarvan de asielaanvraag bedrieglijk werd verklaard, en van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, ook gekend als de Conventie van Genève. De Commissaris-Generaal kon immers niet beweren dat verzoekers aanvraag bedrieglijk was op grond van verklaringen die onvolledig of foutief waren weergegeven door een tolk en van bewijsstukken die volledig onterecht van tafel waren geveegd, zonder de aangehaalde bepalingen te schenden.”;

3.1.2.1. Overwegende dat, aangezien artikel 1 van de Conventie van Genève geen directe werking heeft, verzoeker de schending van dit artikel niet als afzonderlijk middel kan invoeren;

3.1.2.2. Overwegende dat verzoeker betwist dat zijn asielaanvraag bedrieglijk is : de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geen of weinig rekening gehouden met de omstandigheden waarin verzoeker is aangekomen in België; zijn angst voor de Iraanse maffia en voor zijn eigen veiligheid en die van zijn familie hebben verzoekers fysieke en psychische weerstand volledig gebroken; dat het dan ook begrijpelijk is dat verzoeker uit angst niet alles verteld heeft noch een volledig coherente verklaring heeft afgelegd; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening had moeten houden met verzoekers labiele toestand; dat, om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van de vluchtelingenverklaring de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in dit verband de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de bedrieglijkheid van een asielaanvraag kan besluiten door vast te stellen dat de verklaringen van verzoeker zijn aangetast door, onder meer, tegenstrijdigheden; dat bovendien uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk heeft rekening gehouden met het feit dat verzoeker verklaarde niet alles verteld te hebben tijdens zijn eerste asielaanvraag omdat hij bang was dat bepaalde elementen niet confidentieel gingen blijven en negatieve gevolgen zou kunnen hebben voor zijn familie in Iran; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit verband het volgende stelt: “Deze uitleg is niet afdoende. Door het indienen van een asielaanvraag maakt u immers kenbaar dat u de bescherming van de Belgische autoriteiten wenst in te roepen. Dit rijmt echter niet met uw verklaring dat u de Belgische asielinstanties wantrouwde en bijgevolg de ware toedracht van uw vertrek niet heeft uiteengezet.”; dat verzoeker er rekening dient mee te houden dat ook op de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid rust in het kader van de asielprocedure in die zin dat verondersteld mag worden dat zij hun asielrelaas zo volledig en duidelijk mogelijk uiteenzetten.; dat verzoekers argumenten niet van die aard zijn dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in casu hiervan had moeten afwijken : zeker niet omdat de vaststellingen uit de bestreden beslissing overeenstemmen met de stukken van het dossier;

3.1.2.3. Overwegende dat verzoeker kritiek formuleert op de manier waarop de verwerende partijen kandidaat-vluchtelingen behandelen; dat hij de houding laakt van bepaalde tolken en de weinig gestructureerde wijze van verhoren waardoor zijn verklaringen ernstig vertekend werden; dat verzoeker besluit dat de hem verweten contradicties hem dan ook niet kunnen worden toegerekend; dat verzoekers redenering niet kan gevolgd worden;

dat binnen de grenzen van de bevoegdheid van de Raad van State enkel kan besloten worden tot de onwettigheid van de vaststellingen uit de bestreden beslissing wanneer blijkt dat de (eerste) verwerende partij buiten elke redelijkheid tot de betrokken beoordeling is gekomen; dat verzoekers algemene beweringen omtrent de manier van verhoor, die nergens steun vinden in de stukken van het dossier, in deze onvoldoende zijn; dat er voldoende concrete verwijzingen naar de werkelijke vaststellingen in de bestreden beslissing ontbreken; dat het enige relevant element dat verzoeker in dit verband in het middel aanhaalt (van de andere elementen is immers geen sprake in de bestreden beslissing) de volgende vaststellingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft : “Zo zegt u de ene keer dat u na uw vrijlating nog één nacht in Teheran bleef (verhoorverslag dringend beroep tweede asielaanvraag, p.10) terwijl u de andere keer verklaart nog drie dagen in de stad te zijn gebleven (eerste asielaanvraag, p.4). Evenzo meent u tijdens uw eerste verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u één nacht in gevangenschap diende door te brengen en verklaart u tijdens al uw latere verhoren dat dit drie dagen waren.”; dat verzoeker ontkent ooit verklaard te hebben dat hij slechts één nacht in gevangenschap heeft doorgebracht en na zijn vrijlating slechts één nacht in Teheran is gebleven; dat volgens verzoeker het hier zeer waarschijnlijk om vertalingsproblemen gaat; dat uit de stukken van het dossier echter blijkt dat verzoeker de betrokken verklaringen wel degelijk heeft afgelegd; dat er geen reden voorhanden is om de inhoud van de betrokken stukken in twijfel te trekken;

3.1.2.4. Overwegende dat ten slotte verzoeker de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt dat niet alle bewijsmateriaal in overweging werd genomen; dat ten eerste bepaalde stukken dienden ter ondersteuning van verzoekers verklaring dat hij uit een zeer welvarende familie kwam; dat dit van groot belang is teneinde de verdenking te ontkrachten dat verzoeker om economische redenen zou gevlucht zijn; dat ten tweede de convocatie onterecht opzij werd gelegd omdat het slechts een kopie betrof; dat verzoeker erop wijst dat het origineel hem werd toegestuurd per post doch hem nooit heeft bereikt; dat dit niet verwonderlijk is omdat het Iraanse regime de briefwisseling van politieke dissidenten nauwkeurig screent; dat ten derde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen één bewijsstuk radicaal heeft genegeerd; dat het een verklaring van mevrouw VERRECAS namens de vluchtelingenorganisatie AZIZ (Asielzoekers Integratie Zemst) betreft waarin zij beklemtoont zeer sterk te geloven in verzoekers oprechtheid; dat verzoeker het grote belang van deze verklaring benadrukt als een objectieve en neutrale evaluatie van het dossier door iemand met heel wat ervaring en kennis ter zake; dat verzoeker dan ook niet begrijpt waarom de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet geantwoord heeft op de inhoud van dit stuk; dat met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het volgende vaststelt: “De door u voorgelegde nieuwe documenten zijn niet van die aard dat ze bovenvermelde appreciatie kunnen wijzigen aangezien ze enerzijds (wat de eigendomsakte van uw huis, bewijs van arbeid en boekje van burgerlijke stand betreft) enkel handelen over uw identiteit en economische situatie en anderzijds (de convocatie en de brief

waarmee de universiteit uw broer uitsluit) slechts copies zijn waarvan, rekening houdend met de bovenstaande opmerkingen, de authenticiteit kan worden in twijfel getrokken.”; dat verzoekers argumenten in deze niet aantonen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in casu buiten elke redelijkheid geoordeeld heeft; dat uit de lezing van de bestreden beslissing trouwens nergens blijkt dat verzoekers asielaanvraag verworpen werd omwille van het feit dat hij een economische vluchteling zou zijn; dat verder verzoeker nergens weerlegt dat de door hem voorgelegde convocatie een kopie was; dat het feit dat het originele document werd opgestuurd maar hem nooit bereikt heeft, de betrokken vaststelling niet onredelijk maakt; dat met betrekking tot de brief van mevrouw VERRECAS, dient opgemerkt te worden dat deze brief op 22 oktober 2001 aankwam op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat verzoeker reeds op het einde van zijn verhoor van 10 oktober 2001 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij als enige Iraanse kandidaat-vluchteling de steun krijgt van de AZIZ-organisatie die gelooft dat hij vluchteling is; dat er dient vastgesteld te worden dat de betrokken brief van mevrouw VERRECAS enkel subjectieve informatie bevat in die zin dat hij de mening van mevrouw VERRECAS bevat omtrent verzoekers asielaanvraag; dat verzoeker geen pertinente elementen heeft aangebracht die overtuigen van de onwettigheid van de motieven waarop de bestreden beslissing steunt; dat de betrokken brief de wettigheid van de bestreden beslissing niet vermag in het gedrang te brengen; dat de gegevens van deze brief ofwel reeds beoordeeld werden in de bestreden beslissing, ofwel geen verband ermee houden; dat de integratie van verzoeker en het feit dat hij vrijwel zeker geen economische vluchteling is, nergens werden betwist of betwijfeld; dat derhalve blijkt dat de bestreden beslissing voldoende feitelijke en rechtens relevante elementen bevat op grond waarvan geen schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet kan vastgesteld worden; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert :

“V.2. Tweede middel: schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Om de hierboven aangehaalde redenen schendt de beslissing van 26 oktober 2001 eveneens het redelijkheidsbeginsel.

De Commissaris-Generaal kon immers niet in alle redelijkheid tot de conclusie komen dat de aanvraag bedrieglijk was, op grond van de onbestaande tegenstrijdigheden in verzoekers betoog en de beknoptheid van zijn relaas in de eerste procedure, en dit zonder alle door verzoeker aangebrachte bewijsstukken op redelijke wijze in acht te nemen.

Het zelfs ronduit negeren van een essentieel bewijsstuk is een ernstige schending van het beginsel van zorgvuldig bestuur. Het is onbegrijpelijk dat de Commissaris-Generaal dergelijk belangrijk element gewoon heeft terzijde gelaten, zoals het eveneens alle begrip te boven gaat dat akte genomen wordt van de bewijzen dat verzoekers familie bijzonder welvarend en hoog opgeleid is, zonder dat hieruit de conclusie wordt getrokken dat hij dan wellicht niet om economische redenen naar ons land is gekomen.”;

3.2.2. Overwegende dat verzoeker een schending aanvoert van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel op grond van de redenen die hij heeft aangehaald bij het eerste middel; dat de bespreking van het eerste middel voldoende elementen bevat waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker niet overtuigt van een schending van de betrokken bepalingen; dat volgens verzoeker de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn asielaanvraag als bedrieglijk heeft beschouwd op grond van vermeende tegenstrijdigheden en de beknoptheid van zijn eerste asielrelaas; dat de relevantie van deze argumenten hierboven reeds werd behandeld; dat verzoeker de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw verwijt dat hij nergens geconcludeerd heeft dat hij geen economische vluchteling is; dat de bestreden beslissing echter nergens overweegt dat deze factor heeft meegespeeld in de beoordeling van verzoekers asielaanvraag; dat ook de verwijten ten aanzien van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de door hem aangegeven bewijsstukken reeds hierboven werden besproken; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel aanvoert :

“V.3. Derde middel: schending van het recht gehoord te worden

Het recht gehoord te worden impliceert tevens het recht op vertaling door een tolk wanneer men de taal van de procedure niet beheerst. A fortiori dient dus ook de correcte en nauwgezette vertaling door een respectabele tolk gegarandeerd te worden.

De bevoegde diensten zijn terzake hun verplichting niet nagekomen. Verzoeker werd, zoals hierboven aangetoond, niet op diligente wijze bijgestaan door een tolk. Zijn verklaringen werden grofweg samengevat, zonder zin voor detail, en wanneer specifieke gegevens dan toch werden vermeld - zoals data en namen - werden deze voortdurend verkeerd doorgegeven.

Het getuigt van een schending van haar verplichting tot het handhaven van het hoorrecht van verzoeker dat de bevoegde diensten gebruik maken van tolken van dergelijk niveau. Verzoeker heeft immers nooit de mogelijkheid gekregen om zijn verhaal correct uit de doeken te doen.”;

3.3.2. Overwegende dat verzoeker stelt dat hij niet werd bijgestaan door een diligente tolk; dat hij nooit de mogelijkheid heeft gekregen zijn verhaal correct weer te geven; dat verzoekers verwijten geen steun vinden in de stukken van het dossier; dat daaruit blijkt dat hij, met betrekking tot de tweede asielprocedure althans, op de Dienst Vreemdelingenzaken uitgebreid werd ondervraagd en dat het verhoorverslag hem werd voorgelezen in het Perzisch; dat verzoeker het verslag van dit verhoor heeft ondertekend evenals het feit dat de door hem gegeven inlichtingen oprecht zijn en dat het verslag overeenstemt met de inlichtingen die hij gegeven heeft; dat nadien verzoeker de mogelijkheid had zijn motieven uiteen te zetten in zijn verzoekschrift tot instelling van dringend beroep; dat verzoeker ten slotte in het Perzisch werd verhoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar uitdrukkelijk werd afgesproken dat verzoeker, indien hij tijdens het interview problemen zou hebben met het begrijpen van de tolk, dit onmiddellijk zou melden aan de interviewer; dat derhalve geen reden voorhanden blijkt om aan te nemen dat verzoeker geen kans zou hebben gekregen zijn verhaal correct en volledig uit de doeken te

doen; dat verzoeker alleszins niet overtuigt van het tegendeel; dat het derde middel niet gegrond is;

3.4.1. Overwegende dat verzoeker als vierde middel aanvoert :

“V.4. Vierde middel : schending van de motiveringsverplichting

De motiveringsverplichting welke rust op de Commissaris-Generaal werd in de eindbeslissing geschonden.

De Commissaris-Generaal heeft immers nagelaten de verklaring van Mevrouw VERRECAS te laten meespelen in zijn afweging en op de inhoud ervan te repliceren in zijn beslissing.

Bovendien zijn de andere argumenten in de beslissing gesteund op onwaarheden of foutieve vertalingen. Zo heeft verzoeker wel degelijk de heer MAHDAVI vermeld in zijn eerste verhoor van de eerste procedure, in tegenstelling tot wat in de eindbeslissing beweerd wordt.

Bovendien heeft verzoeker nooit beweerd slechts één nacht in gevangenschap, resp. in Teheran na zijn vrijlating te hebben doorgebracht. Deze zogezegde tegenstrijdigheid met latere verklaringen was onbestaande.

De beslissing is dan ook niet regelmatig gemotiveerd.”;

3.4.2. Overwegende dat verzoeker herhaalt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de motiveringsplicht geschonden heeft; dat hij verwijst naar de verklaring van mevrouw VERRECAS, naar foutieve vertalingen van zijn verklaringen en naar het feit dat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet bestaan; dat het in deze volstaat te verwijzen naar hetgeen reeds werd uiteengezet bij de bespreking van het eerste middel; dat daaruit blijkt dat de bestreden beslissing voldoende feitelijke en juridisch relevante elementen bevat die een schending van de motiveringsplicht uitsluiten; dat nergens verzoeker pertinente elementen heeft aangebracht die de wettigheid aantasten van de motieven waarop de bestreden beslissing steunt; dat het vierde middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier september tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

A. BEIRLAEN.